

De ongelooflijke zoektocht van Millie Bird

Brooke Davis

De ongelooflijke zoektocht
van Millie Bird

Vertaald door
Harry Pallemans

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 2951 7

© 2014 Brooke Davis

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Harry Pallemans

Oorspronkelijke titel *Lost & Found*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Australia

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Christabella Designs

Foto auteur © Alisa Bowyer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor pa en ma
Ik weet niet hoe ik jullie anders moet bedanken
dat jullie me hebben gemaakt

deel een

millie bird

Millies hond Rambo was haar allereerste Dode Ding. Ze vond hem langs de kant van de weg op een ochtend dat de hemel naar beneden leek te komen, zijn geknakte vorm omringd door spookachtige mist. Zijn bek en ogen waren wijd opengesperd, midden in een blaf als het ware. Zijn linkerachterpoot wees een vreemde kant uit. De mist om hen heen loste op, de wolken trokken samen aan de hemel en ze vroeg zich af of hij in regen veranderde.

Pas toen ze met Rambo in haar schooltas was komen aanzeulen, vertelde haar moeder haar eens hoe de wereld in elkaar zat.

‘Hij is nu ergens waar hij het beter heeft!’ schreeuwde ze terwijl ze de zitkamer liep te stofzuigen.

‘Waar dan?’

‘Wat zeg je? In de hemel, liefje, weet je dat niet? Leer je dan helemaal niks op die school van je? Benen omhoog! De hondenhemel, waar de hondenkoekjes nooit opraken en ze overal mogen poepen. Oké, benen neer. Benen neer! zei ik. En ze poepen, ik weet niet, hondenkoekjes, dus het enige wat ze doen is poepen en hondenkoekjes eten, en in de rondte rennen en de poep van andere honden opeten. Wat eigenlijk ook weer hondenkoekjes zijn.’

Millie dacht even na. ‘Wat doen ze dan eerst hier?’

‘Wat zeg je? Nou, eh, ze moeten het wel verdienen. Ze moeten hier blijven tot ze genoeg stemmen krijgen om daarheen te mogen. *Expeditie Robinson* voor honden, zeg maar.’

‘Is Rambo dan op een andere planeet?’

‘Eh, ja. Zo kun je het zeggen. Ik bedoel... Heb je echt nog nooit van de hemel gehoord? Dat God boven in de wolken zit en de Duivel onder de grond en zo?’

‘Kan ik naar Rambo’s nieuwe planeet toe?’

Haar moeder zette de stofzuiger uit en keek haar recht in de ogen. ‘Alleen als je een ruimteschip hebt. Heb je een ruimteschip?’

Millie keek naar haar voeten. ‘Nee.’

‘Dan kun je dus niet naar Rambo’s nieuwe planeet.’

Een paar dagen later kwam Millie erachter dat Rambo helemaal niet op een nieuwe planeet was, maar in de achtertuin lag, slordig begraven onder de *Sunday Times*. Millie tilde de krant voorzichtig op en zag Rambo, maar Rambo die geen Rambo meer was: gekrompen en aangevreten en half vergaan. Daarna sloop ze elke nacht het huis uit om bij hem te zitten terwijl zijn lijf van iets in niets veranderde.

De oude man die de weg overstak was haar tweede Dode Ding geweest. Ze zag hem door de lucht vliegen nadat de auto hem had aangereken en meende hem te zien glimlachen. Zijn hoed landde op het voorrangsbord en zijn wandelstok danste om de lantaarnpaal heen. En daarna smakte zijn lichaam tegen de stoeprand. Ze drong zich tussen alle benen en uitroeptekens door om naast zijn gezicht te knielen. Ze keek hem diep in de ogen. Hij keek terug alsof hij maar een tekening was. Ze liet haar vingers over zijn rimpels gaan en vroeg zich af waar hij die allemaal voor had gebruikt.

Toen werd ze bij hem weggetild en zei iemand dat ze haar handen voor haar ogen moest doen omdat ze ‘maar een kind’ was. En terwijl ze met een grote omweg naar huis liep, bedacht ze dat het misschien wel tijd werd om haar vader naar de mensenhemel te vragen.

‘Het zit zo, moppie: je hebt de hemel en je hebt de hel. Naar de hel gaan alle slechte mensen, zoals misdadigers en oplichters en parkeerwachters. En naar de hemel gaan alle goede mensen, zoals jij en ik en die leuke blondine uit *Masterchef*.’

‘Wat gebeurt er als je daar aankomt?’

‘In de hemel kun je met God en Jimi Hendrix kletsen en mag je donuts eten wanneer je maar wilt. In de hel moet je, eh... de macarena doen. Op de muziek van die “Grease Megamix”.’

‘Waar ga je heen als je goed én slecht bent?’

‘Wat? Geen idee. Ikea?’

‘Help je me om een ruimteschip te bouwen?’

‘Wacht even, moppie. Kunnen we bij het volgende reclameblok-je verder praten?’

Algauw merkte ze dat alles om haar heen doodging. Insecten en sinaasappels en kerstbomen en huizen en brievenbussen en treintjes en viltstiften en kaarsen en oude mensen en jonge mensen en mensen daartussenin. Ze kon niet weten dat toen ze zevenentwintig verschillende levende wezens in haar Dode Dingen Schrift had genoteerd – zoals Spin, De Vogel, Oma, de buurkat Gertrude – haar vader ook een Dood Ding zou worden. Dat ze naast nummer 28 *Mijn vader* zou schrijven met letters die zo groot waren dat ze twee bladzijden in beslag namen. Dat ze een tijdje niets anders kon bedenken dan net zolang naar de letters te staren tot ze niet meer wist wat ze betekenden. Dat ze dat zou doen bij het licht van een zaklantaarn, zittend in de gang voor de slaapkamer van haar ouders, luisterend naar haar moeder die net deed of ze sliep.

de eerste wachtclag

Als Millie verbind-de-puntjes speelde, was zij altijd Punt Een, haar moeder Punt Twee en haar vader Punt Drie. De lijn kwam diep uit de buik van Punt Een, slingerde zich om Punt Twee en Punt Drie, die meestal tv zaten te kijken en liep dan weer terug zodat er een driehoek ontstond. Millie rende door het huis met haar dansende rode haar en hun driehoek kronkelde zich om de meubels heen. Als haar moeder ‘Hou daarmee op, Millicent!’ zei, werd de driehoek een enorme brullende dinosaurus. Als haar vader ‘Kom even naast me zitten, moppie’ zei, krulde de driehoek zich tot een groot kloppend hart. ‘Ba-boem, ba-boem’, fluisterde ze, onhandig huppelend op dat ritme. Ze nestelde zich tussen Punt Twee en Drie op de bank. Punt Drie pakte met een knipoog de hand van Punt Een. Door het flakkerende beeldscherm van de tv lichtte zijn gezicht op in het donker. *Ba-boem. Ba-boem. Ba-boem.*

Op de Eerste Wachtdag gaat Millie precies staan waar haar moeder aanwijst. Vlak naast het Reuzen Dames Ondergoed en tegenover de paspop met het hawaiïhemd. 'Ik ben zo terug,' zegt haar moeder, en Millie gelooft haar. Punt Twee heeft haar gouden schoenen aan, die waarin haar voetstappen klinken als knallen. Ze loopt naar de parfumafdeling – *Kabam!* – langs de herenkleding – *Kaboem!* – en dan is ze weg: *Kablam!* De lijn tussen Punt Een en Punt Twee rukt en trekt, en Millie ziet hem steeds dunner worden, tot er nog maar een klein krasje op de lucht van over is.

Ba-boem. Ba-boem. Ba-boem.

Millie draagt dit voortaan met zich mee, dit beeld van haar moeder die kleiner en kleiner en kleiner wordt. De rest van haar leven zal het op verschillende momenten achter haar ogen verschijnen. Wanneer iemand in een film zegt: 'Ik ben zo terug.' Wanneer ze als veertiger naar haar handen kijkt en ze niet als de hare herkent. Wanneer ze een domme vraag heeft en niemand ter wereld kan bedenken om die aan te stellen. Wanneer ze huilt. Wanneer ze lacht. Wanneer ze op iets hoopt. Elke keer dat ze de zon in het water ziet verdwijnen, zal ze een lichte paniekvoelen zonder dat ze weet waarom. De automatische deuren in winkelcentra zullen haar altijd zenuwachtig blijven maken. Wanneer een jongen haar voor het eerst echt aanraakt, zal hij in haar gedachten naar de horizon worden getrokken, verder en verder en verder buiten haar bereik.

Maar dat weet ze allemaal nog niet.

Wat ze op dit moment wel weet, is dat haar benen zeer doen van het staan. Ze doet haar rugzak af en kruipt onder het kledingrek met het Reuzen Dames Ondergoed. Haar moeder zei dat er vrouwen zijn die zichzelf vanonder niet kunnen zien omdat ze hele emmers met kip eten. Misschien zijn deze onderbroeken voor hen. Millie heeft nog nooit ergens gezien dat je kip per emmer kunt kopen. 'Maar ik hoop het,' zegt ze hardop terwijl ze de onderbroeken zachtjes aanraakt, 'ooit nog eens te zien.'

Het is knus hier, onder de reusachtige onderbroeken. Ze hangen laag rond haar hoofd, zo dicht bij haar gezicht dat ze erop ademt. Ze ritst haar rugzak open en haalt er een van de pakjes vruchtensap uit die haar moeder erin heeft gedaan. Ze drinkt eruit door het riet-

je. Door de kieren tussen het ondergoed kijkt ze naar voeten die aan de wandel zijn. Sommige gaan ergens heen, andere gaan nergens heen, sommige dansen, andere huppelen, schuifelen, trippelen. Kleine voeten, grote voeten, tussenvoeten. Gympen, pumps, sandalen. Rode schoenen, zwarte schoenen, groene schoenen. Maar geen gouden schoenen. Geen knallende voetstappen.

Er sjokt een paar felblauwe kaplaarsjes langs. Ze kijkt naar die van haar. 'Ik weet dat jullie jaloers zijn,' zegt ze tegen haar eigen laarsjes. 'Maar we moeten hier blijven. Dat heeft mama gezegd.' Ze rekt haar hals uit en ziet dat de blauwe laarsjes ineens het gangpad uit hollen, de speelgoedafdeling in. 'Goed,' zegt ze. Ze haalt haar Dode Dingen Schrift uit haar rugzak, scheurt er een blaadje uit, schrijft er *Voor mam, ik ben zo terug* op, vouwt het dubbel en zet het precies op de plek die haar moeder had aangewezen op de grond.

Ze gaat een eindje om met haar kaplaarsjes. De roltrappen op en neer, eerst lopend, dan springend, huppend en zwaaiend als de koningin. Ze gaat bovenaan zitten en kijkt hoe de treden zichzelf inslikken. 'Wat gebeurt er als de treden niet op tijd plat gaan liggen?' vraagt ze aan haar kaplaarsjes. In gedachten ziet ze de roltrap overlopen en de treden de gangpaden in stromen. Ze probeert oogcontact te maken met elke persoon die langs haar loopt, en telkens als dat lukt verspringt de lucht vóór haar als de oude films die haar moeder kijkt. Ze speelt verstoppertje met een jongen die niet weet dat hij meedoet. Als Millie hem meedeelt dat hij 'gezien' is, vraagt hij waarom haar haar zó doet, en maakt spiralen met zijn wijsvinger.

'Het zijn ballerina's,' zegt ze. 's Nachts springen ze van mijn hoofd af en treden voor me op.'

'Pff,' zegt hij, en hij beukt een Barbie met haar hoofd tegen een Transformer en maakt daarbij met zijn mond een spugerig ontplofgeluid. 'Helemaal niet.'

Millie gaat in de damespaskamer op de grond zitten. 'Ik weet waar u ondergoed kan vinden,' zegt ze tegen een vrouw die voor de spiegel staat rond te draaien alsof ze zichzelf letterlijk de grond in wil boren.

'Sorry, maar wie ben jij?' vraagt de vrouw.

Millie haalt haar schouders op. Twee dames praten achter de deur van een van de hokjes. Millie ziet hun voeten in de opening tussen de deur en de grond. Blote voeten en glinsterende enkellaarsjes. *Begrijp me niet verkeerd*, lijken de enkellaarsjes te zeggen, *maar is zalmrood echt wel jouw kleur?* De tenen van de blote voeten krullen zich onder zichzelf. *Ik dacht dat dit roze was*, lijken ze te antwoorden.

Millie wacht bij de wachtende mannen, die voor de paskamers op stoelen zitten te wachten, op vrouwen wachten, en als bange dieren achter handtasjes en boodschappentassen vandaan gluren. Aan de muren hangen enorme foto's van lachende meisjes die elkaar knuffelen in hun ondergoed. De wachtende mannen werpen er steelse blikken op. Millie bedenkt dat de reuzenonderbroeken misschien wel voor deze reuzenmeisjes zijn.

Ze gaat op een stoel zitten naast een kale man die op zijn nagels bijt. 'Hebt u weleens gezien dat je ergens kip per emmer kan kopen?' vraagt ze.

Hij legt zijn hand op zijn knie en kijkt haar vanuit zijn ooghoeken aan. 'Ik wacht gewoon op mijn vrouw, meissie,' zegt hij.

Ze gaat onder de handdrogers bij de wc's staan, want ze vindt het lekker om de wind door haar haren te voelen suizen, alsof ze op de snelweg met haar hoofd uit een autoraampje hangt, of alsof ze Superman is en rond de aarde zweeft. Hoe weet de handdroger dat hij aan moet gaan zodra je je handen uitsteekt? Het is een raadsel, dit, maar de vrouwen in het toilet valt het niet op, zij staren alleen maar paniekerig in de spiegel en proberen te zien wat er mis met ze is voordat iemand anders het ziet.

Gezeten achter de planten aan de rand van de koffiehoeke in het warenhuis Mannequin kijkt ze naar damp die uit koffiebekers opstijgt. De man die op de Kerstman lijkt en de mevrouw met de vuurrode wangen buigen zich boven hun koffie naar elkaar toe. Ze zeggen niets, maar de dampen uit hun bekers kussen elkaar en dansen rond hun gezichten en boven hun hoofden. Een andere man eet zonder naar zijn vrouw te kijken en heeft koffiedamp die prachtige figuren in de lucht maakt. Zulke figuren heeft Millie nog nooit gezien. Zijn er nog figuren over die je zou kunnen bedenken? De

vrouw met de schreeuwerige kinderen heeft een koffie die in- en uitademt, lange, vermoeide zuchten slaakt.

In de hoek zit een man met een gezicht van boomschors. Hij draagt rode bretels en een paars pak en houdt zijn koffiebeker met beide handen vast, alsof die anders zou wegvliegen. Er landt een vlieg op de plant vóór haar. ‘Stel je voor dat alles kon vliegen,’ zegt ze tegen haar kaplaarsjes, terwijl ze kijkt hoe de vlieg van blad naar blad gaat. Je eten zou je mond in kunnen vliegen en de lucht zou vol bomen kunnen staan en de straten zouden van plaats kunnen ruilen, al zouden sommige mensen wel zeeziek worden en zouden vliegtuigen niet meer zo bijzonder zijn.

De man met het boomschorsgezicht blaast zo hard op zijn koffie dat die over de rand loopt en de damp wordt gesplitst. Een deel schiet opzij en een deel naar boven. Hij staart een paar minuten diep in de beker en blaast er dan weer op. Hij staat op. Hij moet zijn beide handen op de tafel planten en zich uit alle macht omhoogduwen. Hij loopt vlak langs Millie heen en ze probeert oogcontact met hem te maken, maar hij kijkt niet op. De vlieg volgt hem, gonzend rond zijn lichaam. Hij steekt een hand uit en slaat hem tegen zijn dij. De vlieg valt op de grond.

Millie kruipt op handen en knieën naar de vlieg toe en schept hem in haar hand. Ze houdt hem voor haar gezicht, knijpt haar hand dicht en staat op om de man met het boomschorsgezicht na te kijken die bij de koffiehoeke vandaan en door de hoofdingang naar buiten wegsloft.

Millie vindt haar rugzak onder het Reuzen Dames Ondergoed. Ze pakt haar Je Weet Maar Nooit glazen potje eruit, zet het tussen haar knieën, schroeft het deksel los en laat de vlieg in de pot zakken. Ze schroeft het deksel er weer op en haalt haar Dode Dingen Schrift tevoorschijn, samen met haar viltstiften. *Nummer 29*, schrijft ze op. *Vlieg in warenhuis*. Door het papier heen ziet ze met grote letters achterstevoren *Vader* staan. Ze tikt met de viltstift op haar kaplaarsjes. Ze pakt het potje op en houdt het voor haar gezicht. Door de kier tussen de onderbroeken kijkt de paspop haar aan vanaf de overkant van het gangpad. Zijn hemd is felblauw met gele palm-bomen. Zijn ogen lijken enorm door het glas heen, alsof ze slechts

centimeters van haar gezicht af zijn. Ze verschuift een onderbroek zodat ze alleen nog zijn knieën ziet.

Millie houdt het potje de hele middag stevig vast terwijl ze naar gouden schoenen uitkijkt. En als de middag avond wordt en de laatste deur dichtklikt, wordt alles zwart – de lucht, het geluid, de aarde – en voelt het alsof de hele wereld sluit. Ze drukt haar gezicht tegen het raam, maakt van haar handen een kijker rond haar ogen en kijkt toe terwijl mensen teruglopen naar hun auto met andere mensen, met hun man of hun vrouw of hun vriend of vriendin of hun kind of hun oma of dochter of vader of moeder. En ze rijden allemaal weg, stuk voor stuk, tot het parkeerterrein zo leeg is dat haar ogen er pijn van doen. Ze kruipt weer onder het Reuzen Dames Ondergoed en haalt een boterham uit haar rugzak. Terwijl ze die eet, bekijkt ze de paspop door de kier tussen de onderbroeken. Hij kijkt terug. ‘Hallo,’ fluistert ze. Het enige andere geluid: het zoemen van de lampen in de vitrines.

de tweede wachttag

Millie dacht vroeger dat je altijd in je eigen bed wakker werd, ongeacht waar je in slaap was gevallen. Ze viel in slaap aan tafel, op de grond bij de burens, op een kermisattractie, en als ze wakker werd lag ze onder haar eigen dekens en zag ze het plafond van haar eigen slaapkamer. Maar op een avond werd ze wakker terwijl ze van de auto naar het huis werd gedragen. Door halfdichte ogen keek ze naar haar vader. ‘Jij was het al die tijd,’ fluisterde ze tegen zijn schouder.

De Tweede Wachttag wordt Millie wakker van het tikkende geluid van naderende naaldhakken. In de loop van de nacht is ze languit gaan liggen en haar voeten steken onder het kledingrek uit. Ze trekt haar knieën tegen haar borst, slaat haar armen eromheen, houdt haar adem in en kijkt hoe de hakken langstikken. *Klikklak, klikklak,*

klikklak. De schoentjes zijn zwart en glanzend en er steken roodgelakte tenen uit als lieveheersbeestjes die erin proberen te kruipen.

Waarom zou haar moeder haar de hele nacht onder het ondergoed laten zitten?

Millie houdt haar buik vast en tuurt door de opening tussen het ondergoed. Ze weet waarom haar moeder haar hier zou kunnen achterlaten, maar daar wil ze niet aan denken, dus doet ze dat niet. De paspop kijkt nog steeds naar haar. Ze zwaait naar hem. Het is een voorzichtig zwaaitje: haar vingers klappen een voor een in tot ze ze allemaal in een vuist heeft. Ze weet nog niet zeker of ze vrienden met hem wil worden. Ze trekt haar kaplaarsjes aan, kruipt onder het ondergoed uit en kijkt naar het briefje dat ze de vorige avond aan het rek heeft gehangen.

Hier mam.

Ze trekt het los, vouwt het op en schuift het in haar rugzak. De man met het boomschorsgezicht komt haar kant uit lopen. Hij sloft het gangpad door, vlak langs haar, en naar de koffiehoeek. Millie volgt en slaat hem gade van achter de planten. Hij gaat zitten alsof dat pijn doet en staart naar zijn koffie. Millie loopt op hem af en legt haar hand op die van hem.

‘Hebt u weleens gezien dat je ergens kip per emmer kunt krijgen?’ vraagt ze.

De man kijkt naar zijn hand en dan naar haar. ‘Ja,’ antwoordt hij. Hij trekt zijn hand weg en tikt met zijn vingers op de tafel.

‘En?’ vraagt Millie, en ze gaat in de stoel tegenover hem zitten. ‘Hoe is dat?’

‘Precies zoals het klinkt,’ zegt hij.

Millie bijt op haar onderlip. ‘Kent u veel mensen die dood zijn?’ vraagt ze.

‘Iedereen,’ zegt hij, en hij kijkt in zijn koffie.

‘Iedereen?’

‘Ja. En jij?’ vraagt hij. Hij tikt nog steeds met zijn vingers op tafel.

‘Ja. Negenentwintig Dode Dingen,’ zegt ze.

‘Dat is een hoop.’

‘Ja.’

Hij buigt zich naar voren. ‘Hoe oud ben jij?’ vraagt hij.

Millie slaat haar armen over elkaar. 'Hoe oud ben jij?'

'Ik vroeg het eerst.'

'We zeggen het tegelijk.'

'Zevenentachtig.'

'Zeven.'

Hij leunt achterover. 'Zeven?'

Millie knikt. 'En een half. Bijna acht, eigenlijk.'

'Je bent jong.'

'Jij bent oud.'

De kuiltjes in zijn wangen worden wakker. 'Jouw laarzen passen bij mijn bretels,' zegt hij, en hij tikt met zijn vingers op zijn bretels.

'Jouw bretels passen bij mijn laarzen.' Millie kijkt naar zijn handen. 'Waarom tik je met je vingers als je praat?'

'Ik tik niet,' zegt hij tikkend. 'Ik typ.'

'Wat dan?'

'Alles wat ik zeg.'

'Alles wat je zegt?'

'Alles wat ik zeg.'

'En wat ik zeg?'

'Dat niet.'

'Ga je die opeten?' vraagt ze, wijzend naar een muffin.

Hij duwt het schoteltje naar haar toe.

Millie propt de muffin in haar mond. 'Waarom drink je je koffie niet op?' vraagt ze met volle mond, en ze duwt de beker naar hem toe.

'Ik hoef niet.' Hij duwt hem terug.

Millie legt haar handen eromheen en houdt haar gezicht erboven. Onder haar kin voelt ze de damp opstijgen. 'Waarom heb je het dan genomen?'

'Anders weet ik niet waar ik mijn handen moet laten.'

Millie glimlacht. 'Aha.' Ze trekt haar voeten op de stoel en leunt met haar kin op haar knieën. Uitgespreid op tafel ligt een lange rij plastic vierkantjes, elk ongeveer even groot als haar vingertop.

'Wat zijn dat?'

Hij haalt zijn schouders op.

'Weet je het niet?'

Hij haalt zijn schouders nog een keer op.

Millie buigt zich over de tafel heen. 'Het zijn computertoetsen,' zegt ze. 'Net als die op de toetsenborden op school zitten.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Maar ze zitten niet op een toetsenbord.'

'Klopt,' zegt hij.

'Dus je weet het wel,' zegt ze.

'Het zijn allemaal liggende streepjes. Van verschillende toetsenborden.' Hij buigt zich naar voren. 'Weet je wat een liggend streepje is?'

'Misschien.'

'Dat zet je tussen twee woorden om er één woord van te maken.'

'Zoals?'

'Zoals...' Hij denkt even na.

'Blij-verdrietig?' vraagt Millie.

'Niet helemaal.'

'Eng-spannend?'

'Nee,' zegt hij. 'Zoals houtje-touwtje. Of kleuren-tv.'

'Maar niet blij-verdrietig.'

'Nee.'

'Of eng-spannend.'

'Nee.'

'Waarom heb je er zoveel?' Er liggen er een heleboel naast elkaar in een lange rechte rij.

'Ik spaar ze.'

'Waarom?'

'Je moet toch wat sparen.'

Millie denkt aan haar Dode Dingen Schrift. 'Ik spaar Dode Dingen,' zegt ze.

Hij knikt.

Ze blijft hem aankijken terwijl ze zachtjes een wijsvinger naar voren schuift en een van de toetsen uit de rij duwt. Die hangt scheef boven de rest van de rij alsof hij met een backflip bezig is. Boomschorsgezicht verroert zich niet. 'Ze staan ook tussen getallen,' zegt ze. 'Niet alleen woorden.' Ze tikt een andere toets weg, die over de tafel glijdt en stopt op de rand. Hij zuigt lucht in en kijkt hoe de toets wiebelt en dan in zijn schoot valt.

‘Niet doen,’ zegt hij, en hij pakt hem op en legt hem weer in de rij.
‘Hoe kom je aan al die dingen?’

‘Geleend.’

‘Van wie?’ Millie ziet dat er een schroevendraaier uit zijn jaszak steekt.

Hij legt zijn hand op de schroevendraaier om hem aan Millies zicht te onttrekken. ‘Oude mensen worden nooit verdacht,’ zegt hij met een halve glimlach. ‘Wij zijn zo’n beetje onzichtbaar.’

‘Hoe heet je?’

‘Karl de Typist. En jij?’

‘Millie alleen.’

‘Waar is je moeder, Millie Alleen?’

‘Ze komt eraan. Ze heeft gouden schoenen.’ Op het moment dat Millie ‘gouden schoenen’ zegt, voelt ze Punt Twee trekken en houdt ze haar buik vast. Ze gaat verzitten en zet de glazen pot met de vlieg op tafel. ‘Jij hebt gisteren een Dood Ding gemaakt.’

Karl pakt het potje en bekijkt het. ‘O ja?’ zegt hij, en hij tikt op het glas.

Millie knikt. ‘Ik ga haar een begrafenis geven.’

De eerste begrafenis die Millie ooit had gehouden, was voor een spin die haar vader met zijn schoen had geplet. Haar moeder was van de ene voet op de andere gewipt en zei: ‘Als jij die spin niet doodslaat, Harry, dan sla ik jou dood.’ Haar vader was uit zijn stoel opgestaan, had zijn schoen losgewrikt en de spin tegen de muur platgемеpt.

Een.

Twee.

Drie.

Vier.

De spin gleed van de muur af en viel op de grond. Haar vader raapte hem bij één poot op, gooide hem de voordeur uit, ging zitten en keek weer tv. Hij knipoogde naar Millie aan de overkant van de kamer. Millie kon het niet opbrengen om terug te knipogen.